

Izcils koncerts

Augustdorsā

Heria Lūse, Artis Teichmanis un Hugo Strause ir vārdi, kurus jau drīz vien jābūt rakstījām mūsu mūzikas dižcilvēgu sarakstā. Pēc ilgāka starplaika vērojot viņu mākslu jābūt, ka tā gājusi uz vēl lielākas labestības pusi un mūsu priekšā jau izauguši meistari. Tā Herias Lūses Jērepa Vitola un Jāna Medīpa dziesmu interpretācijā katra frāze un psiholoģiskā internācija kļuvusi tik vienkārša un nemāksloti skaidra, ka klausītājs tieši vien bez iebildumiem un ar pilnu patiku ļaujas viņas zelta balss valdzinājumam. Aicerēsīmies kaut Vitols Mirdzas dziesmu, Katali un bērziplīti, Medīpa Gredzentīņu, Liliņas, Totēis u.c., kur dziedones māksla atplauka vispilnīgāk un iespaidīgāk.

Visi kļuvis par dievišķīgu rotāju arī Artis Teichmana' locīnam un pirkstiem. Ar pievērtiem plakstiem viņš raugās Medīpa atskabargainajā sonatīnē, kas prasa griezti citādu tehnisku maņu kā Dvoraka, Čerka vai Sen-Sause miniatūrā kapričā virtuozitāte, pavērot klausītājiem gaišus logos šo darbu vērojumam. Teichmanis stāv kilometriem tālu no tukšas virtuozašas šalošanos; viņa totāls ar skaņu un mūzikālo domu ir mērķtiecīgs un meistarš, kādu šodien nav daudz arī citām tautām, īver to visās dimensijās drīli un patēsi.

Nesahāriotā instrumente dēļ Hugo Strause tikai aptuveni varēja parādīt savu daļu, taču Mendelsona Rondo capricioso un Šopēna valsis netrūka ne briljances, nedz drīva artistiska strāvojuma. Nav mēkshulēks vaina, ja klavieres neatbīdēja viņa pietīloam, īpaši sonatīnā. Šis Jāna Medīpa jaundarbs liecinā par autora meklējumiem mūzikas kreisajā frontē. Ko šis darbs latviešais romantiskis atradis tai mūzikālās lieukības papīra puku dārzā, redzēsim vēlāk, bet Andante tranquillo liecināja ka komponists, arī viepli uzlikis, savu isto seju vēl raudējis nav. Katrā ziņā Medīpa jaunajam opusam varēja teikt ar interesi, taču ne izskā, lai pēc viņa dirdējuma, partitūru nerodrējis, dotu tādu vai citādu spriedumu J. Čirulis.